

Kolozsvár, 1903. szeptember 10. – Budapest, 1984. augusztus 23.

Értelmiségi családban született, apja geológus, egyetemi tanár volt. A Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetemen az Eötvös Kollégium tagjaként 1928-ban természetrajz-vegytan szakos tanári és 1925-ben bölcsészdoktori oklevelet szerzett. A soproni Bányászati és Erdészeti Főiskola, illetve a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar Rendszeres Ásványtani és Kőzettani Tanszék tanársegéde 1927-től, adjunktusa 1934-ben lett, az ásvány- és földtan nyilvános rendkívüli tanára 1941-1948-ban volt. 1933–1941-ben a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetem magántanára, 1947–1948-ban a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar dékánja. 1947–1950-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Ásványtani és Kőzettani Tanszék nyilvános rendes tanára (1948–1950-ben a tanszék vezetője és az egyetem rektora.) Az ELTE Természettudományi Karán 1953–1956-ban az Élet- és Földtudományi Kar; 1950-1952-ben az Ásványtani-Kőzettani Intézet nyilvános rendkívüli tanára, 1952-től 1974-ig egyetemi tanár; 1950-től az Ásványtani-Kőzettani Intézet igazgatója, 1968–1974-ben a Kőzetan-Geokémiai Tanszék vezetője volt. 1956-tól 1974-ig az általa megszervezett, az MTA keretében működő Geokémiai Kutatólaboratórium igazgatója volt. 1945. áprilisban belépett a Független Kisgazdapártba, majd párton kívülként politizált. 1949. május 15. és 1958. szeptember 26. között országgyűlési képviselő volt; előbb a Magyar Függetlenségi Népfront Győr-Moson-Sopron megyei választókerületében, majd 1953. május 17-én a MFNF budapesti listáján szerzett mandátumot. Vezető szerepet vállalt a magyarországi földtani kutatások irányításában, az ország természeti erőforrásai kutatási irányainak kidolgozásában. A Magyar Tudományos Akadémia tagjává 1949-ben választották meg, 1964–1967-ben az MTA Elnöksége tagja volt. Kétszer kapott Kossuth-díjat.